

MKOBA WA WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Baba yangu aliporudi nyumbani Ijumaa jioni baada ya siku tano za kazi mbali na nyumbani, alikuwa amechoka kabisa.

Karibu kila wiki aliniomba niende gereji nimletee vitu viwili kutoka kwenye gari lake: faili na mkoba.

Alivihitaji vyote viwili.
Saa 3:30 usiku kamili, mkaguzi angepiga simu na takwimu zilipaswa kuwa tayari.

Likawa desturi yetu ya Ijumaa.
Sikuwahi kulalamika.
Nilifanya hivyo kwa ajili ya baba yangu.
Nilifanya hivyo kwa ajili yetu.

Takwimu hazikuwahi kukosewa.
Matokeo hayakuwahi kuwa chini ya matarajio.
Na sikuwahi kumwona akiwa na hasira.

Nikiwa mtoto, niliamini kwamba alikuwa na mkoba wa kichawi.

Hata hivyo, nyumbani mama yangu mara nyingi aliniomba nimletee mkoba wake na pochi yake.
Hilo lilikuwa somo langu la kwanza.
Vitu viwili tofauti kabisa vingeweza kubeba jina moja.

Kimoja kikubwa, kilichojaa kazi.
Kimoja kidogo, kilichojaa pesa.

Miaka mingi baadaye, jioni moja ya majira ya baridi, mimi na baba yangu tulikuwa tukirudi kutoka mazishini.

Vizuizi vya barabarani vilivyosababishwa na migomo ya wafanyakazi vilitulazimisha kupita njia ambayo kwa kawaida hatukuwahi kuitumia.

Kando ya barabara pana yenye giza walisimama wanawake kadhaa karibu na mioto midogo.
Kila mmoja alibeba mkoba.

Niliuliza walikuwa akina nani.
Baba yangu alitabasamu.

“Ni wanawake wanaotafuta kazi.”

Niliitazama mikoba ile.
“Wanabeba vifaa vyao vya kazi,” alieleza.
“Na wateja wao ni akina nani?”
“Watu wanaotenda hisani.”

Nilikuwa na umri wa miaka kumi.
Bila shaka, nilidhani kwamba watu wanaoshughulika na hisa kwa namna fulani walishughulika pia na wanawake wale. Kutoelewa huko kulikuwa na mantiki kamili kwangu.

Miaka mingi baadaye, baba yangu alinipeleka Milano.
Kwa mara ya kwanza niliingia hekalu la fedha za Italia, Piazza Affari.

Ukumbi wa biashara ulijaa makelele.
Watu wakinunua.
Watu wakiuza.
Watu wakipunga vipande vya karatasi kana kwamba ustaarabu wenyewe ulitegemea karatasi hizo.

Nilitazama huku na huku nikiwa nimechanganyikiwa.
“Kwa nini wote wanapiga kelele?”

Baba yangu alicheka.
“Ndivyo biashara hii inavyokwenda.”

Mara moja sikukubaliana naye.
Nilikuwa nimemtazama akifanya kazi kwa miaka kumi na mitano.
Hakuwahi kuhitaji kupiga kelele.

Tulicheka kama vichaa.
Jioni ile iliishia kwenye Navigli, ambako kumbukumbu zangu zilichanganyika tena.

Wanawake kando ya barabara.
Mikoba yao.
Wafanyabiashara katika soko la hisa.
Mabegi yao ya kazi.

Masoko tofauti.
Bidhaa tofauti.
Utafutaji uleule wa kibinadamu.

Baadhi ya wanaume wale wangeweza kununua karibu kila kitu.
Kilichokuwa kigumu kwao kupata ni hisia.
Walitumaini kununua upendo.
Walichonunua kwa kawaida kilikuwa kitu kingine.

Kisha alikuwepo shangazi yangu.
Alivificha vipodozi vyake ndani ya mkoba wake kwa sababu mumewe mwenye wivu aliamini kwamba uzuri unapaswa kujitokeza wenyewe kwa asili.

Aliporudi nyumbani, akiwa amejipamba kikamilifu, yeye angetabasamu kwa fahari.
“Unaonekana mrembo sana leo.”
“Ngozi yako ina afya kweli.”
Naye angetikisa kichwa kimya.

Mkoba mwingine.
Siri nyingine.
Soko jingine.

Kadiri nilivyokua, niligundua kwamba dunia ina aina nyingi za mikoba.

Mingine hubeba takwimu.
Mingine hubeba pesa.
Mingine hubeba matamanio.
Mingine hubeba uongo.
Na mingine hubeba maisha mazima.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA
Saga ya Wall Street